

**พระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เต็มด้วยพระเกียรติสิริและฤทธิ์อำนาจ**

Gottes Stimme
herrlich und gewaltig zugleich

Zeit mit Gott, 16-31 Januar 2011

สุวรรณี บ. แปล

Copyright © องค์การสายสัมพันธ์

Kontaktkreis Saisampan e.V.

Ringofenstr. 15

44287 Dortmund

Tel.: 07 00 72 47 26 72

www.saisampan.de

พระสุรเสียงของพระเจ้า

พระเจ้าทรงตรัส (สดุดี 29.1-11)

ในพระธรรมสดุดีบทที่ 29 กษัตริย์ดาวิดบรรยายภาพการตรัสของพระเจ้าให้เราเห็นได้อย่างชัดเจน กษัตริย์ดาวิดต้องการดึงความสนใจของเราไปที่ความยิ่งใหญ่ พระเกียรติสิริและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า พระคุณและการพิพากษาของพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงสมควรจะได้รับการนมัสการอย่างเต็มศักดิ์ศรีแด่องค์เดียว พระองค์ทรงตรัสด้วยพระสุรเสียงที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ และพระองค์ประสงค์ที่จะตรัสกับเราเป็นการส่วนตัว คุณจะได้รับสิทธิพิเศษขนาดไหน! “ทุกๆวันข้าพเจ้าจะเริ่มวันด้วยการฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า ช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่น่ามหัศจรรย์และน่าหลงใหลที่ข้าพเจ้าไม่ต้องการพลาดราวกับฝูงปลาเงินฝูงใหญ่ว่ายผ่านใจและสติสำนึกด้วยความเร็วสูง – แนวความคิดใหม่ๆสำหรับมนุษย์” วิธีการใหม่ๆที่จะรับมือจัดการกับปัญหาต่างๆ ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นชาวประมงที่เก่ง แต่พยายามที่จะจับปลาเงินวันละตัวหรือสองตัวที่ออกจากความนึกคิดของพระเจ้าที่แทรกซึมเข้ามาในความคิดของมนุษย์อย่างเรา” (P.Howard)

การเอาใจใส่ในการฟังพระเจ้าด้วยท่าทีนี้จะไม่ไร้ผล “หากมนุษย์ฟัง พระเจ้าจะทรงตรัส หากมนุษย์เชื่อฟัง พระเจ้าจะทรงลงมือจัดการ ไม่ใช่เราเสนอความคิดต่อพระเจ้า แต่พระองค์จะชี้แนะเรา สิ่งที่เราต้องการเหนือสิ่งอื่นใดคือบทเรียนศิลปะการฟังพระเจ้า” (F.Buchman; อ่านสดุดี 85.8-13; กิจการ 9.1-19) ไม่ว่าชีวิตเราจะอยู่ในสภาพการณ์เช่นใด และเรารู้สึกอย่างไร สิ่งเดียวที่สำคัญคือการฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าและยอมรับพระวาทะของพระองค์ “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงตรัส ข้าพระองค์หวังในพระวาทะของพระองค์ ข้าพระองค์เจียนูแขนหน้าขึ้นฟ้า ขอพระองค์ทรงปรากฏต่อข้าพระองค์ด้วยเถิด!” จิตใจเราจะสัมผัสความสงบ และในเวลาเดียวกันก็เสริมกำลังใหม่และความมั่นใจสำหรับวันที่รอเราอยู่พร้อมกับภาระกิจและสิ่งท้าทายต่างๆ (อ่านมัทธิว 8.23-27)

ถวายนามสรรเสริญแด่องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า (สดุดี 29.1-11; 103.20-22)

กษัตริย์ดาวิดเรียกชาวสวรรค์ถึงสามครั้งให้นมัสการพระเจ้าผู้ทรงเป็นอยู่ผู้สมควรแก่การถวายนามสรรเสริญเพราะพระเดชานุภาพและพระเกียรติสิริของพระองค์ ก่อนที่กษัตริย์ดาวิดจะ

กล่าวถึงภาพต่าง ๆ ของพระสุรเสียงที่เต็มไปด้วยอุทยานภาพ พระองค์ได้ชี้ถึงแหล่งอำนาจและพลัง ของพระเจ้าที่เรามองไม่เห็น - องค์ผู้ทรงสร้างและผู้ทรงครอบครองโลก ไม่น้อยกว่าสิบแปดครั้งที่พระนาม “พระยาห์เวห์” (พระเจ้า) ถูกเรียกขานในสดุดีบทที่ 29 นี้ และเจ็ดครั้งที่เราพบคำว่า “พระสุรเสียงของพระเจ้า” เป็นบทเพลงสดุดีที่พระเกียรติที่สร้างความสนใจแก่ผู้ได้ยินต่อคำพยานที่หนักแน่นเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำเรียกร้องให้เรามีสถาการความยิ่งใหญ่และความสูงส่งของพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้น เราสามารถใช้สำนวนจากบทเพลงสดุดี 66.1-9; 89.1-2, 5-9; 95.1-7 หรือ อีสยาห์ 40.25-31 เพื่อสงบจิตใจต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเราและสรรเสริญพระองค์ การนมัสการพระเจ้าช่วยเราให้มีสามัคคีธรรมที่ลึกซึ้งกับพระองค์ผู้ทรงได้รับอำนาจต่างๆ และหวังในชีวิตรุ่งเรืองที่เต็มไปด้วยความวิพากษ์วิจารณ์ของเรา

กษัตริย์ดาวิดเริ่มต้นบรรยายพระกำลังของพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ - พระสุรเสียงที่อยู่เหนือห้วงน้ำนั้นเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ แวบเปลวเพลิงออกมา เขย่าทะเลทราย และหักสนสีดาร์โคนต้นโอ๊กและทำให้ป่าโล่งเตียน จากนั้นกษัตริย์ดาวิดมองไปที่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพยายามเรียบเรียงความยิ่งใหญ่ อำนาจ และพระเกียรติสิริของพระเจ้า “องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับบนบัลลังก์เหนือน้ำท่วม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับเป็นกษัตริย์ชั่วนิรันดร์” ในตอนท้ายของบทเพลงสดุดีนี้ กษัตริย์ดาวิดหนุนใจคริสตจักรของพระเจ้าด้วยความหวังที่ยิ่งใหญ่ “พระผู้เป็นเจ้าจะประทานพระกำลังแก่ประชากรของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงอำนวยการพระพรแก่ประชากรของพระองค์ให้มีสันติสุข”

พระสุรเสียงที่เชื่อถือได้ (สดุดี 29.3-9)

“พระสุรเสียงของพระเจ้าอยู่เหนือน้ำ” บางครั้งเรามองไม่เห็นหนทางที่จะก้าวไปข้างหน้า ปัญหาและอุปสรรคที่ใหญ่โตและดูราวกับว่าเราไม่สามารถฟันฝ่าไปได้ตั้งอยู่ตรงหน้าเรา เราารู้สึกว่าไม่มีพื้นดินภายใต้เท้าเรา และคิดว่ากำลังก้าวลงในหลุมดำที่ลึกมาก กระนั้นที่ตรงนั้นมีเสียงที่คุ้นเคยพูดกับเราว่า “มาเถิด!” เปโตรได้ยินเสียงนี้และได้ตามเสียงนี้ไป เขาลงจากเรือและเดินบนน้ำไปหาพระเยซู ตราบใดที่พระเยซูอยู่ในสายตาของเขา ทุกสิ่งก็ผ่านไปด้วยดี และหากว่าเขา กำลังจะจมน้ำ เขาก็จะไม่มีทางจมน้ำได้ เพราะพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์ที่ทรงฤทธิ์ให้กับคนมีความเชื่ออ่อนแอ (อ่านมัทธิว 14.22-33; สดุดี 18.16-19) ขอให้เราอย่าปล่อยให้อุปสรรคที่รุนแรงมาหยุดยั้งเราไม่ให้ติดตามการทรงเรียกของพระเยซู ไม่มีความเสี่ยงอย่างแน่นอนหากเราเชื่อและติดตามพระสุรเสียงนี้ เพราะพระวาทะของพระองค์เชื่อถือได้และเป็นความจริง

“พระสุรเสียงของพระเจ้าทรงฤทธานุภาพ พระสุรเสียงของพระเจ้าทรงสูงส่ง” พระสุรเสียงนี้สามารถทำให้เราสะดุ้งดังเช่นที่เคยเกิดกับดาเนียล “แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพบบกับดิน” (ดาเนียล 10.9) พระสุรเสียงของพระเจ้าทรงเต็มด้วยกำลัง เพราะพระเจ้าทรงตรัสกับเรา เสียงนี้อาจพูดกับเราอย่างแผ่วเบา แต่ในขณะที่เดียวกันหนักแน่นและมีอำนาจ ในช่วงเวลาที่เรารออันกำลังและไม่มีสิ่งใดที่จะช่วยเราให้ลุกขึ้นได้ – ไม่มีการหยุดพัก ไม่มีคำพูดที่เป็นมิตรไมตรี ไม่มีคำตอบที่เด่นชัดสำหรับคำถามของเรา ในเวลาเหล่านี้พระวอนของพระองค์จะช่วยกระตุ้นชีวิตของเราและมอบกำลังใหม่ให้กับเรา ดาเนียลผู้ที่หมดสิ้นเรี่ยวแรงมีประสบการณ์ดังนี้ - “เมื่อพระเจ้าทรงตรัสกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มีกำลังขึ้น” (อ่านดาเนียล 10.8-19)

พระสุรเสียงที่หักโค่นอย่างมีจุดประสงค์ (สดุดี 29.5-6; อีสายห์ 66.1-2)

“พระสุรเสียงของพระเจ้าหักต้นสนสินีดาห์” ต้นสนสินีดาห์ซึ่งเป็นต้นไม้ที่มีค่ามากในแถบบริเวณประเทศเลบานอนขึ้นสง่าและมั่นคงฝังรากลึกในดิน เปรียบดังชีวิตของเรา – พระเจ้าสามารถหักโค่นบางสิ่งในชีวิตเราผ่านการตรัสของพระองค์ เรามีความมั่นใจว่าสามารถจัดการกับสิ่งท้าทายต่างๆ ได้อย่างง่ายดายใช่ไหม? หรือเป็นความรู้ ความสามารถ ตำแหน่งของเราซึ่งเรานำมาอวดอ้างแสดงความเป็นเลิศของเรา? เราสร้างความรู้สึกรู้สึกแก่ผู้อื่นว่าความคิดเห็นของเขาไม่สำคัญ? เราคือผู้นำดำเนินแผนการต่างๆ ของเรา?

เป็นการดีที่จะฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าแม้ว่าเราจะพบกับความเจ็บปวดและผิดหวังกับตัวเองที่ชีวิตตกอยู่ในสถานะที่ผู้พัว ตัวอย่างเช่นโมเสส เขามีความตั้งใจดีที่จะช่วยคนชนชาติเดียวกันกับเขาจากความเดือดร้อนลำบาก นอกเหนืออำนาจของเขาโมเสสฆ่าชาวอียิปต์ที่ทุบตีเพื่อนร่วมชาติของเขา โมเสสถูก“พี่น้องร่วมชาติ”กล่าวโทษ สุดท้ายต้องหลบหนีไป การกระทำที่คิดว่าเป็นการช่วยเหลือก็กลับมีผลทำให้เขาต้องอยู่ในถิ่นกันดารถึงสี่สิบปี – ตัดขาดจากวังฟาโรห์ จากการสังคม และจากกลุ่มสังคมชั้นสูงในแผ่นดิน นับจากนี้ต่อไปโมเสสได้กลายเป็นคนเลี้ยงแกะที่ต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ตามสายพระเนตรของพระเจ้าที่จะเตรียมเขาสำหรับการทรงเรียกใช้ในอนาคต เพื่อที่จะนำประชากรอิสราเอลในการเดินทางในถิ่นกันดาร และสอนพวกเขาให้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า (อ่านกิจการ 7.22-38) ในบางครั้งพระเจ้าทรงแทรกแซงชีวิตเราและนำเราไปอีกทางหนึ่ง แต่พระองค์ไม่เคยกระทำเพื่อจะทำลายชีวิตเรา สิ่งที่พระองค์ทำมาจากหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยความรักและการคิดการณ์ไกลของพระองค์ ท่ามกลางการแตกสลายนี้พระองค์ทรงมีแผนการสำหรับชีวิตเรา ความปรารถนาดีของพระองค์คือทรงต้องการให้เราเอาใจใส่ต่อพระสุรเสียงของพระองค์

พระสุรเสียงที่ทรงเตือน (สดุดี 29.7)

“พระสุรเสียงของพระเจ้าแวบออกมาเป็นเปลวเพลิง” ไม่ทราบว่ามีกษัตริย์ดาวิดคิดถึงการล่มสลายอย่างน่าอนาถของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ขณะที่พระองค์เปรียบพระสุรเสียงของพระเจ้าดังเปลวเพลิงที่แวบออกมาหรือไม่? พระเจ้าทรงยอมผ่อนปรนมากให้กับอับราฮัมผู้อธิษฐานต่อรองขอพระเจ้าอย่าได้ทำลายเมืองโสโดมและประชากรในเมืองนี้ ด้วยมีความหวังว่ายังมีชาวเมืองที่เกรงกลัวพระเจ้าอยู่บ้าง กระนั้นก็ยังไม่มีคนชอบธรรมแม้สักสิบคนในเมืองนี้เพื่อยกเลิกการพิพากษาลงโทษของพระเจ้า มีเพียงโลทและบุตรสองคนของเขาเท่านั้นที่ได้รับการกู้อย่างเร่งรัดให้ไปอยู่ที่ปลอดภัย “แล้วพระเจ้าทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเจ้าตกจากฟ้าลงมาบนเมืองโสโดมและโกโมราห์ และพระองค์ทรงขี้เมืองเหล่านั้น ลุ่มน้ำทั้งหมด ชาวเมืองทั้งสิ้นและพืชต่างๆ” (อ่านปฐมกาล 19.12-29)

หลังจากการส่งมอบพระบัญญัติสิบประการ “คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล” (อพยพ 20.18) หลายปีต่อมาเมื่อสิ้นสุดการเดินทางสี่สิบปีในถิ่นกันดาร โมเสสเตือนคนรุ่นใหม่ถึงพระพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับประชากรของพระองค์และพระบัญญัติข้อแรก “เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน... ทรงโปรดให้พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากฟ้า เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกท่านได้ยินพระวอนะของพระองค์จากกองเพลิง” (เฉลยธรรม 4.23,24,36) พระเจ้าทรงตรัสทั้งในการพิพากษาและในพระคุณ หน้าที่ของเราคือการฝึกฝนการอธิษฐานเพื่อแบบอับราฮัมเพื่อโลกที่ไม่มีพระเจ้า และการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา และเพื่อตัวเราเองในการดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงต่อพระเจ้าผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์และพระคุณ (อ่านปฐมกาล 17.1; สดุดี 34.15; 1 เปโตร 3.12)

พระสุรเสียงที่พิพากษากบฏ (สดุดี 29.8; 97.4-5)

“พระสุรเสียงของพระเจ้าสั่นถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าทรงสั่นป่าดงแห่งเมืองคาเดช” เมืองคาเดชมีความสำคัญเพราะเป็นเมืองที่ชาวอิสราเอลได้อาศัยพักระหว่างทางในคราวเดินทางอพยพผ่านถิ่นทุรกันดาร (เฉลยธรรม 1.2.19) หลังจากการเคลื่อนย้ายค่ายจากภูเขาซีนาย (กันดารวิถี 10.11-12) ในพระธรรมกันดารวิถีแปดบทกล่าวถึงเมืองคาเดชที่ตั้งอยู่ชายแดนตอนใต้ของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (บทที่ 13 ถึง บทที่ 20) ในดินแดนกันดารแถบนี้ได้เกิดเหตุการณ์ที่โดดเด่นดังนี้

- ชายหนุ่มสิบสองคนได้รับมอบหมายให้ไปสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับดินแดนคานาอัน ซึ่งจะเป็นมาตุภูมิใหม่ของประชากรของพระเจ้า ด้วยข้อมูลในแง่ลบและที่สร้างความระแวง และกระแษว้าวที่เลวร้ายต่างๆ สิบนักสืบสามารถทำให้ประชานับล้านกล้าลุกขึ้นต่อต้านโมเสสและอาโรน และไม่ลังเลที่เขาทั้งสองว่าจะถูกขว้างด้วยก้อนหิน แล้วในถิ่นทุรกันดารพระเจ้าทรงสำแดงสง่าราศีในการพิพากษาและในพระคุณ (อ่านกันดารวิถี 14.10-32)
- ชายสี่คน – โคราห์ชาวเลวี และสามคนจากเผ่ารูเบน พร้อมกับผู้นำที่มีชื่อเสียง 250 คนลุกขึ้นต่อต้านโมเสส (อ่านกันดารวิถี 16.1) พวกเขาต้องการลิดรอนอำนาจของโมเสสและอาโรน และเรียกร้องการตำแหน่งปุโรหิต โมเสสโกรธมาก อย่างไรก็ตามเขานำความโกรธของเขาพูดต่อพระเจ้าและให้พระองค์พิพากษาเรื่องนี้ ครู่ต่อมาพันธกิจกันดารก็สิ้นสะเทือน พันธกิจแยกออกสูบเอาพวกกบฏลงไป และไฟจากพระเจ้าเผาผลาญพวกที่ติดตาม (อ่านกันดารวิถี 16.31-35)
- วันรุ่งขึ้นชุมชนก็ต่อต้านโมเสสและอาโรนอีก “ท่านได้ฆ่าคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า!” ผลลัพธ์ของเหตุการณ์นี้เราอ่านได้ในกันดารวิถี 16.41-50 อีกครั้งที่พระเจ้าทรงสำแดงในการพิพากษาและในพระคุณ ใครที่ยอมรับจากส่วนลึกของจิตใจว่าพระองค์บริสุทธิ์ ชอบธรรมและเมตตา ผู้นั้นไม่ต้องหวาดกลัว ขอให้เรามีความยินดีในความสัตย์ซื่อของพระองค์ (อ่านอิสยาห์ 54.7-10)

พระสุรเสียงที่เราไม่เข้าใจ (สดุดี 29.9; โยบ 1.1)

“พระสุรเสียงของพระเจ้าทำให้ต้นโอ๊กหมุนคว้างและทำให้ป่าคงโล่งเตียน” ลมบ้าหมู (ลมหมุนขนาดเล็ก เกิดในฤดูร้อน-ผู้แปล) ทำให้ทุกสิ่งที่ไม่ได้ถูกตอกตะปูยึดไว้เคลื่อนที่สั่นคลอนได้ ดังเช่นลมพายุพระสุรเสียงที่ทรงฤทธานุภาพของพระเจ้าสามารถโค่นล้มแม้แต่สิ่งที่ฝังรากลึกได้ การตรัสของพระองค์สามารถสั่นคลอนมนุษย์ที่ปักบั้นแข็งแรง และทั้งชีวิตก็ล้มครืนอย่างฉับพลัน เหมือนที่ได้เกิดกับโยบผู้มีความยำเกรงอย่างแท้จริงต่อพระเจ้าต้องทุกข์แสนสาหัสกับภัยพิบัติหลายอย่างในเวลาอันสั้น (อ่านโยบ 1.13-19) พระเจ้ายอมให้ชายที่เคร่งศาสนาอย่างเขาต้องเผชิญกับความทุกข์ยากได้อย่างไร? เพื่อน ๆ ของโยบพยายามตีความสิ่งที่เกิดขึ้นกับโยบซึ่งก็ไม่ได้ช่วยโยบได้สักนิดเดียว พวกเขาหลงความเห็นว่าสภาวะของโยบเกิดจากความผิดบาป(ที่ปิดซ่อนไว้) ตามความคิดเห็นของพวกเขาพระเจ้าทรงประทานรางวัลแก่ผู้ชอบธรรมและลงโทษผู้ทำบาป โยบปฏิเสธและแก้ต่างข้อกล่าวหาของเพื่อนๆ ในยามหมดอาลัยตายอยากโยบทูลร้องต่อพระเจ้า – โยบไม่เข้าใจการกระทำของพระองค์ แม้จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวังโยบยังพูดได้ว่า “ข้ารู้ว่าพระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่...” (อ่านโยบ 19.25-27) เพื่อน ๆ ของโยบต้องนั่งเงียบเพราะคำพูดของโยบในบทที่

26-31 แล้วเอลีชูผู้มีอายุน้อยที่สุดก็เริ่มพูด(อ่าน โยบบทที่32-37) เอลีชูกล่าวว่าความทุกข์ทรมานของโยบควรจะนำให้เกิดการสารภาพความผิดบาป ในขณะที่เอลีชูบอกโยบถึงเหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงตอบเขา พระเจ้าก็แทรกกลางคัน “แล้วพระเจ้าทรงตอบโยบออกมาจากพายุ”(โยบ38.1) พระองค์ทรงชี้ตัวอย่างความยิ่งใหญ่และฤทธิ์อำนาจของการทรงสร้าง พระเจ้าไม่ทรงเพิกเฉยต่อโยบ พระองค์ทรงตรัสกับเขา และโยบก็ได้รับความรู้ใหม่เกี่ยวกับพระเจ้า (อ่านโยบ 42.1-6)

ในบางครั้งชีวิตของเราเกิดการสั่นคลอน เราไม่รู้ว่าทำไมเราต้องทุกข์ทรมาน? วัตถุประสงค์เบื้องหลังของความทุกข์คืออะไร? และเราควรมีท่าทีอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น? ความทุกข์ทรมานยังคงเป็นสิ่งลึกลับ เราไม่สามารถที่จะเข้าใจได้และตีความได้ ไม่ว่าจะเพื่อตัวเราเองหรือเพื่อผู้อื่น! พระเจ้าไม่ทรงไถ่ถอนเราจากปัญหาเสมอไป แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางปัญหา

พระสุรเสียงที่สงบทุกสิ่ง (สดุดี 29.9-11; 68.32-35)

“...และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนร้องว่าพระสิริ” “วลีสุดท้ายของข้อเก้าคือกฎแห่งสำคัญของสดุดีบทที่29 วลีนี้้นำเราออกจากความวุ่นวายโกลาหลของโลกไปสู่พระนิเวศศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ สถานที่ที่คณะนักร้องบนสวรรค์รับรู้และเฉลิมฉลองกับสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกที่เป็นการเปิดเผยพระสิริของพระเจ้า” (H.Brandenburg) พระธรรมข้อ 10 และข้อ 11 แสดงให้เห็นอีกครั้งถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระสิริของพระองค์และอำนาจของพระองค์ - “พระเจ้าประทับเหนือน้ำท่วม พระเจ้าประทับเป็นพระราชาเป็นนิรันดร์” พระเจ้าไม่เพียงแต่สามารถสำแดงพระองค์ด้วยคำพูดที่น่าจับใจเท่านั้น หากพระองค์ทรงฤทธิ์อำนาจเหนือความโกลาหลและความเกี่ยวราดของโลกนี้ แม้กระทั่งผู้มีอำนาจในโลกนี้ก็ไม่มีอำนาจทำอะไรได้เมื่อเทียบกับพระเจ้า อำนาจในโลกนี้มาและไป “หญ้านั้นก็เหี่ยวแห้ง ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เมื่อพระปัสสาวะของพระเจ้าเป่ามาถูกมัน มนุษยชาติเป็นหญ้าแห้งที่เหี่ยวแห้ง ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวณะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์” (อิสยาห์ 40.7-8) ไม่มีสิ่งใดหรือใครที่จะสามารถทำให้พระเจ้าตกลงจากบัลลังก์ของพระองค์ได้ ความจริงข้อนี้หนุนใจให้เราพักพิงในพระหัตถ์ของพระองค์ – แม้ในเวลาที่เกิดพายุร้ายแรงและการทำทลายในชีวิต ชายคนหนึ่งเขียนจากสนามรบให้ภรรยาและลูกที่รักของเขาสองคนว่า “ไม่มีสิ่งใดสามารถเกิดขึ้นกับเราได้้นอกจากสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็น และมีคุณประโยชน์ต่อเรา” เราสามารถนำข้อความนี้มาคิดทบทวนในสถานการณ์ของเราและด้วยความไว้วางใจพูดตามได้ (อ่านดาเนียล 3.17-18; 1ซามูเอล 14.6; ฮีบรู 11.33-34) “พระเจ้าทรงให้พลังแก่ประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงอวยพระพรประชากรของพระองค์ด้วยสันติสุข” ยามใดที่เราท้อแท้อ่อนแอ เราสามารถรับกำลังจากพระเจ้าและพูดได้เหมือนเยโฮชาฟัท “ในข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีกำลังเลย พวกเราไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่

พระองค์” เช่นนี้สันติสุขของพระเจ้าจะอยู่เหนือความคิดของเรา และนำจิตใจที่ปั่นป่วนให้สงบลง (อ่าน 2 พงสาวดาร 20.1-17)

พระสุรเสียงที่ทรงนำทาง (สดุดี 29.4; 1 พงสาวดาร 14.10-16)

กษัตริย์ดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้มีประสบการณ์อย่างใดกับการตรัสของพระเจ้า? ในพระธรรม 1 พงสาวดาร 14 กษัตริย์ดาวิดทูลถามพระเจ้าว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปต่อสู้ฟิลิเตียหรือ?” และพระเจ้าตรัสตอบว่า “ขึ้นไปเถอะ...” กษัตริย์ดาวิดเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า เฝื่อนหน้ากับศัตรูและได้สัมผัสการลงมือช่วยเหลือของพระเจ้า “พระเจ้าทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าด้วยมือของข้าพเจ้า” แต่คนฟิลิเตียกลับมาอีก กษัตริย์ดาวิดจึงทูลถามพระเจ้าอีก กษัตริย์ดาวิดไม่ได้คิดว่า “เรารู้ว่าเราจะทำอะไร” เขาไม่ได้ลงมือโดยกำลังอำนาจใจของตนเอง หากทูลถามพระเจ้าอีกครั้งและรอคำตอบจากพระองค์ ในคราวนี้คำตอบคือ “เจ้าอย่าขึ้นไปตามเขา”

ใครก็ตามที่ถามหาการทรงนำของพระเจ้าในชีวิตของเขา จะไม่เคยขาดคำตอบจากพระเจ้า ขอให้พวกเราอย่าอายที่จะถามพระองค์และดำเนินตามคำชี้ทางของพระองค์ พระองค์รู้จักชีวิตเราทั้งชีวิต พระองค์รู้ก้าวแรกและก้าวสุดท้ายของเรา และทุก ๆ ก้าวระหว่างก้าวแรกและก้าวสุดท้าย ทิศทางที่ยิ่งใหญ่ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว – เป้าหมายของพระเจ้าคือแผ่นดินของพระองค์ แต่ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลกนี้ แต่ละช่วงของชีวิตอาจแตกต่างกัน แม้กระทั่งทางอ้อมและทางที่ดูเหมือนเป็นทางตันอาจเป็นทางของพระเจ้ากับเรา (อ่านอพยพ 13.17-18; 14.9-14) สิ่งสำคัญสำหรับเราคือการสนทนากับพระเจ้าตลอดเวลา “พระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป โอเจ้า เจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเรา แล้วความสุขสมบูรณ์ของเจ้า จะเป็นเหมือนแม่น้ำ ...” (อิสยาห์ 48.17-18; อ่านเพิ่ม ยากอบ 1.22-25)

พระสุรเสียงแห่งการสร้าง (สดุดี 33.6; ยอห์น 1.1-3; ฮีบรู 11.3)

เราได้อ่านพบพระสุรเสียงแห่งการสร้างของพระเจ้าในปฐมกาลคราวที่พระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน จุดกำเนิดฟังดูเป็นเรื่องเร้นลับ “แผ่นดินก็ว่างเปล่า ความมืดอยู่เหนือน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือน้ำนั้น” แต่เมื่อ “พระเจ้าตรัส ...ก็เกิดขึ้น” สรรพสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมดเป็นคำตอบสนองพระสุรเสียงของพระเจ้า จะเป็นประโยชน์สำหรับเรามากหากเราอ่านพระธรรมบทแรกของพระคัมภีร์ภายใต้มุมมองในการตรัสของพระเจ้า ลองหลับตาคิดถึงความอุดม

สมบูรณ์และความหลากหลายที่เหลือเชื่อ ความงาม ลีลางดงามที่พระเจ้าทรงใส่ในราชกิจที่พิเศษของพระองค์!

พวกเราตระหนักหรือไม่ว่ามนุษย์ก็เช่นกัน เกิดขึ้นจากคำตรัสก่อนการปฏิบัติของพระเจ้า ต่างจากสัตว์อื่น ๆ บนโลกมนุษย์ถูกสร้างด้วยพระคำที่พิเศษของผู้ทรงสร้าง “แล้วพระเจ้าตรัสว่า ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา...” (ปฐมกาล 1.26) การชี้คำให้เห็นตรีเอกานุภาพของพระเจ้าและการมีฉายาตามอย่างพระเจ้าของมนุษย์เป็นการเน้นถึงการเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเอกลักษณ์พิเศษสุดไม่เหมือนสรรพสิ่งอื่น ๆ ที่ถูกสร้างขึ้น พระเจ้าทรงทำให้เราควรค่าแก่การเป็นคู่สนทนาของพระองค์ ไม่มีสิ่งถูกสร้างบนโลกใด ๆ มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่สามารถสร้างความสัมพันธ์โดยส่วนตัวกับพระเจ้า แต่ความสัมพันธ์จะเกิดขึ้นได้โดยคำพูด การพุดจา การสนทนาร่วมกัน ประวัติการทรงสร้างทำให้เรากล้าที่จะไว้วางใจพระสุรเสียงและฤทธานุภาพในการทรงสร้างของพระเจ้า เราพุดคุยกับพระองค์ได้ และในความเชื่อเรามั่นใจได้ว่า พระองค์ไม่เคยหยุดที่จะสำแดงสิ่งใหม่ตรงจุดที่เราหือออยและหมดอาลัยตายอยาก “...และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้มี ให้มีขึ้น” (โรม 4.17) “ดูเถิด เรา กำลังกระทำการใหม่ งอกขึ้นมาแล้ว เข้าไม่เห็นหรือ เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดาร และแม่น้ำในที่แห้งแล้ง” (อิสยาห์ 43.19) (อ่านเพิ่ม เยเรมีย์ 33.2-3; สดุดี 91.15)

พระสุรเสียงที่ทรงเรียกหา (ปฐมกาล 3.6-9)

ในพระธรรมปฐมกาลบทที่สามเราพบว่ามนุษย์ที่ได้กลายเป็นคนบาปได้ยินเสียงพระสุรเสียงที่ทรงเรียกหาของพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสถามว่า “อาดัมเจ้าอยู่ที่ไหน?” อาดัมและภรรยาหลบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ในสวนให้พ้นจากพระเจ้า พวกเขาคิดว่าจะหลบพระเจ้าได้หรือไม่? ไม่มีใครสามารถซ่อนเร้นความผิดบาปของตนจากพระเจ้า กษัตริย์ดาวิดพยายามปกปิดความบาปของตนเช่นกันแต่สุดท้ายก็ต้องสารภาพว่า “...เมื่อข้าพระองค์ไม่เงื้อมมือของข้าพระองค์ ร่างกายของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไป โดยการคร่ำครวญวันยังค่ำของข้าพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง ข้าพระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ซ่อนบาปผิดของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระเจ้า แล้วพระองค์ทรงยกโทษบาปของข้าพระองค์” (สดุดี 32.3-5) (อ่านสดุดี 51.1-4, 10-12; มีคาห์ 7.18-19)

พระเจ้าทรงมีทางออกจากความผิดและความบาปให้กับเรา พระองค์ต้องการประทานความกล้าในความซื่อสัตย์ ในการสารภาพบาป และการกลับใจ เหตุฉะนั้นในวันนี้เราสามารถเริ่มต้นใหม่ได้ การสารภาพบาปคือการยอมรับโทษทัณฑ์ความผิดด้วยวาจา เป็นการเปิดเผยที่ชัดเจนและสัตย์

จริง (อ่านปฐมกาล 3.9-15) เมื่อเราทำบาปพระเจ้าจะตามเรากลับมาและดำเนินการสนทนากับเราที่กระจ่างชัดเจนกับเรา พระเจ้าไม่จำเป็นต้องมีการสนทนา เพราะพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง แต่จำเป็นสำหรับเรา เราต้องการการอภัยบาปจากพระองค์ เราต้องการการฟื้นฟูใหม่ เราต้องการหัวใจใหม่สำหรับพระเจ้าผู้เดียว และจิตวิญญาณที่เต็มใจพร้อมจะติดตามเชื่อฟังพระองค์ (อ่าน 2 พงสาวดาร 7.14; สุภาษิต 28.13; 1 ยอห์น 3.20; โรม 4.7; ยากอบ 5.14-16)

พระสุรเสียงที่ทรงเรียกให้รับใช้ (อิสยาห์ 6.1; เยเรมีย์ 1.4-12, 18, 19; 2 โครินธ์ 12.9)

การปกครองที่ยาวนานและประสบความสำเร็จอย่างยิ่งของกษัตริย์อัสซีเรียที่พบจุดจบเพราะถูกเงาเมฆดำปกคลุม - ความเย่อหยิ่ง และความไม่สัจย์ต่อพระเจ้า สุดท้ายทรงเป็นโรคเรื้อรังจนสิ้นพระชนม์ (อ่าน 2 พงสาวดาร 26.16-21) “ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้น” อิสยาห์ต้องการบอกอะไรแก่เรา?

เป็นไปได้ที่ผู้ปกครองโลกทั้งหลายเช่นเดียวกับกษัตริย์อัสซีเรียที่มีความยำเกรงต่อพระเจ้า มีการศึกษา มีความสามารถ และประสบความสำเร็จเป็นเวลาหลายปี แต่พวกเขาก็สามารถประสบความสำเร็จล้มเหลวเช่นกัน สุดท้ายจริง ๆ แล้วพระเจ้าคือองค์ผู้เขียนประวัติศาสตร์ “เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ แผ่นดินของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด” (ดาเนียล 6.27) พระเจ้าองค์เดียวกันนี้ทรงเรียกอิสยาห์เป็นผู้เผยพระวจนะในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์

เนื้อความในพระธรรมอิสยาห์บทที่ 6 ข้อ 1-8 ดูเหมือนจะไม่เข้ากับสมัยนี้ที่การดูหมิ่นพระเจ้าเป็นเรื่องปรกติ และมนุษย์ก็ไม่รู้ว่าอะไรคือความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ในทางตรงกันข้ามในภาคพันธสัญญาเดิมเน้นให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าบริสุทธิ์เพียงใด อิสยาห์ยืนตรงหน้าพระเจ้า การเผชิญหน้ากับพระเจ้าสร้างความรู้สึกที่อิสยาห์ต้องร้องว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเจ้าจอมโยธา” แต่พระเจ้าทรงพระกรุณา คนบาปที่ยืนอยู่ตรงหน้าพระเจ้าองค์บริสุทธิ์สมควรจะพบกับความตายกลับได้รับการไถ้ชีวิต ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และถูกเรียกให้รับใช้

เมื่อพระเจ้าทรงเลือกและอภัยโทษแก่ผู้ใด พระองค์ปรารถนาจะรับใช้จากคน ๆ นั้น บางคนพร้อมที่จะรับใช้โดยไม่มีข้อโต้แย้ง ดังเช่นอับราฮัม (ปฐมกาล 12.1-4) บางคนก็หาข้ออ้างเช่น โมเสสและเยเรมีย์ (อพยพ 4.10-12; เยเรมีย์ 1.6) จนถึงทุกวันนี้พระสุรเสียงที่ทรงเรียกได้มาถึง

มนุษย์ที่พระองค์เลือกเพื่อพันธกิจของพระองค์ “ไม่มีใครได้รับการยกเว้นเพราะพวกเรา”ได้รับการ
ไถ่เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้” (1 เธสะโลนิกา 1.9)

เยเรมีย์ขัดเงินพระสุรเสียงการทรงเรียกของพระเจ้า เพราะเขารู้ว่างานรับใช้พระเจ้าในฐานะ
ผู้เผยพระวจนะมีความรับผิดชอบสูง ความลำบากของสถานการณ์ในเวลานั้น และความเสื่อมด้าน
จิตวิญญาณของประชากร ไม่น่าแปลกที่เยเรมีย์รู้สึกว่าเขาขาดความสามารถ – ข้าพเจ้ามี
ประสบการณ์น้อยเกินไป คนอื่นดีกว่า มีพรสวรรค์มากกว่า และพรสวรรค์ที่ข้าพเจ้าต้องการมากที่สุด
ในการประกาศพระวจนะของพระเจ้านั้นข้าพเจ้าก็ไม่มี ข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายที่เราเห็น
จุดอ่อนของตนเองและหันกลับต่อภาระที่ยากลำบาก หากแต่ว่า เมื่อพระเจ้าทรงเรียกผู้ใด พระองค์
จะประทานความสามารถ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงกำลังให้กับผู้นั้น เหตุฉะนั้นพระองค์ไม่ทรง
ยอมรับข้ออ้างของเยเรมีย์ พระองค์ทรงหนุนใจ และโดยการแกะปากของเยเรมีย์ พระองค์สัญญาว่า
นี่เป็นถ้อยคำของเรา ถ้อยคำของเราในปากของเจ้า! เราเองจะพูดผ่านเจ้า และเมื่อใดที่เจ้าต้อง
ประสบการต่อต้านอย่างรุนแรงเจ้าสามารถเชื่อมั่นในตัวเราได้ เราเองอยู่กับเจ้า เพื่อกอบกู้เจ้า (อ่าน
เฉลยธรรม 31.7-8; ผู้วินิจฉัย 6.11-16; อีสายห์ 45.1-3)

สาวกของพระเยซูได้ยื่นการทรงเรียกจากพระองค์โดยตรง (อ่านลูกา 9.1-6) พระเยซูทรง
ประทานกำลังและอำนาจเหนืออำนาจอื่น ๆ ที่เป็นศัตรูต่อพระเจ้าแก่พวกเขาและสั่งให้พวกเขาออก
ไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้าที่ใกล้เข้ามาแก่มวลมนุษย์ และรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย พระองค์ให้
นำติดตัวไปน้อยที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้สาวกพึ่งพาพระบิดาผู้สถิตอยู่บนสวรรค์แต่องค์เดียว พระองค์จะ
ประทานทุกสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องใช้ เช่นกันแม้ว่าพวกเรามีไม่มากในมือเรา พระเยซูจะนำสิ่งน้อย
นิดนี้ใส่พระหัตถ์ของพระองค์และทำจากสิ่งน้อยนิดให้เป็นพระพรสำหรับคนมากมาย

เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า (ฮีบรู 3.7-9; 4.6-7; กิจการ 26.12-23; 1 โครินธ์ 9.16,22,23)

“วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านคื้อน” เมื่อพระ
เจ้าต้องการตรัสกับเรา เราพร้อมที่จะฟังหรือเป็นโรคหูหนวกฝ่ายจิตวิญญาณ? จดหมายฮีบรูกล่าว
กับคริสเตียน “จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธ ไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสอยู่นั้น” (ฮีบรู 12.25) เป็นไปได้ไหม
ที่พวกเราหลีกเลี่ยงคำพูดของพระเจ้าแม้จะไม่เสียทีเดียวแต่ก็ในระดับหนึ่ง? แต่ว่าเมื่อใดที่เราตกลง
ใจที่จะฟังพระคำของพระเจ้าและเชื่อฟัง ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์จะแน่นแฟ้นขึ้น จิตใจ
ของเราจะถูกเติมเต็มด้วยความปิติยินดีใหม่และสันติสุขที่ลึกซึ้ง “และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรี
เพราะข้าพระองค์ได้แสวงข้อบังคับของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ปีติยินดีในพระบัญญัติของ
พระองค์ ซึ่งข้าพระองค์รัก” (สดุดี 119.45,47)

“ชีวิตที่เชื่อฟัง” คือชื่อหนังสือชีวประวัติของ Mathilda Wrede (1864-1928) มาทิลดาเป็นชาวฟินแลนด์และถูกเรียกให้รับใช้พระเจ้าในหมูนกโทษในเรือนจำ มีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้นกับมาทิลดาเมื่อเธออายุได้สิบแปดปี เธอได้ฟังคำเทศนาเกี่ยวกับพระธรรมยอห์นบทที่ 3 ข้อ 16 เธอท่องจำทุกตัวอักษรของพระธรรมข้อนี้ได้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว แต่ในชั่วโหม่งนั้นราวกับพระเจ้าตรัสกับเธอแต่ผู้เดียว “เพราะว่าเรารักเจ้ามาก มาทิลดา จึงได้ประทานบุตรองค์เดียวของเราให้เจ้า เพื่อเจ้า มาทิลดา จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” มาทิลดาได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าดังคนหูหนวกที่อย่างเงิบพลันรับรู้เข้าใจคำพูดและเข้าไปอยู่ในโลกใบใหม่ คำคินนั้นเธอได้ใช้เวลาเฝ้าเดี่ยวกับพระเจ้าที่เธอจะไม่มีวันลืมได้เลย ต่อจากนั้นวันคินของมาทิลดาก็ถูกกำหนดด้วยการฟังพระเจ้า (อ่านกิจการ 8.26-40)

“พระเจ้าพระบิดาที่ข้าพเจ้าขอเชื่อฟังแม้ว่าชีวิตต้องแลกด้วยราคาสูงได้ทรงเรียกร้องให้ข้าพเจ้า...” มาทิลดาเขียนนำในบทความของเธอในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง วัตถุประสงค์ของพระเจ้าคือเงื่อนไขในการทำงานของเธอ ในการฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าทำให้มาทิลดาตั้งใจต่อสิ่งอื่น เธอให้ความสำคัญต่อภาษาความเชื่อคร่อนที่ไม่ได้ออกจากปากแต่ออกจากหัวใจของมนุษย์ที่แตกสลาย ความเชื่อคร่อนนี้ได้กลายเป็นความเชื่อคร่อนของเธอเช่นกัน (อ่านมัทธิว 9.36; โรม 10.1,13-15) ไม่ง่ายเลยสำหรับมาทิลดาที่เดินออกจากชีวิตที่สะดวกสบายเข้าสู่โลกกักพันธรั้นแค้น หากเราสามารถเห็นภาพร่างที่ถูกตีตรวน แววดาที่หม่นหมองและเป็นทุกข์ กำปั้นและเสียงกึกกักของโซ่ตรวน การข่มขู่ หากเราสามารถเห็นห้องมืดดำที่พระเจ้าได้ส่งให้เด็กสาวคนนี้เข้าไป เราคงต้องพูดอย่างหวาดกลัวว่า “เส้นทางที่เชื่อฟังของมาทิลดาเป็นทางที่แคบและลาดชันนัก” อย่างไรก็ตามมาทิลดา ยังคงยืนหยัดพร้อมเสมอที่จะไปบนเส้นทางนี้ (อ่านสุภาษิต 24.11; 2 โครินธ์ 5.18-21) แต่มีบางเวลาเช่นกันที่เธอกลับไปอยู่กับความงามของประเทศบ้านเกิด อยู่ในความเปล่าเปลี่ยวของป่าฟินแลนด์ เพื่อพักผ่อนและในความเงียบ และพบกับพระเจ้าของเธอใหม่อีกครั้ง พระวณะของพระองค์ปลดปล่อยและเสริมกำลังเธอ ทำให้ภายในพบกับความสงบครั้งแล้วครั้งเล่า การเชื่อฟังพระเจ้าของมาทิลดานำเธอให้มีความไว้วางใจอย่างหนักแน่นต่อศักยภาพที่ไร้ขอบเขตของพระเจ้า แม้ว่าเธอต้องเดินจากอุปสรรคหนึ่งไปยังอีกอุปสรรคหนึ่ง แต่ในขณะเดียวกันก็พบความสุขสุดล้ำอยู่เสมอ – จิตใจภายในของเธอเติบโตในหัวใจของพระเจ้า “จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะติดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้”(สดุดี 63.8) (อ่านเพิ่มอิสยาห์ 50.4; ลูกา 10.34; 1 โครินธ์ 15.58)

พระสุรเสียงของพระเจ้าเป็นเจ้าที่ถูกเทิดทูลขึ้น (วิวรณ์ 1.9-19; 4.1)

ในบั้นปลายชีวิตยอห์นอัครทูตของพระคริสต์ได้ประสบเหตุการณ์ที่แปลกเกี่ยวกับพระ

สุรเสียงที่ท่านคุ้นเคยของพระผู้เป็นเจ้าของท่าน “ข้าพเจ้าคือยอห์น...ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะ
ปัทมอสเนื่องด้วยพระวามะของพระเจ้า และเนื่องด้วยการเป็นพยานฝ่ายพระเยซู พระวิญญาณได้
ทรงคลอใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลัง...
ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น” นี่ก็พระสุรเสียงของพระผู้เป็นเจ้าที่ถูก
ยกขึ้นพร้อมข่าวสารของพระองค์ถึงคริสตจักรเจ็ดแห่ง (วิวรณ์บทที่ 2 และ 3)

บทท้ายของหนังสือวิวรณ์หลังจากอัครทูตยอห์นได้ยื่นความรุนแรง น่ากลัว และสิ่งวิเศษใน
อนาคต ท่านบันทึกว่า “ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากพระที่นั่งว่า คุณเกิด พลัปปลาของพระเจ้าอยู่กับ
มนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่
กับเขา พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป การคร่ำครวญ
การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” (วิวรณ์ 21.3-4)
จะมีสิ่งใดที่จะปลอบประโลมผู้ที่ถูกขับให้อยู่โดดเดี่ยวตัดขาดจากโลกภายนอกได้มากกว่าคำเหล่านี้
(อ่านเพิ่มสคูตี 94.18-19; บทเพลงคร่ำครวญ 3.21-24)

อัครทูตยอห์นยังได้ยืนยันว่า “และคุณเกิด เราจะมาในเร็ว ๆ นี้” คำสุดท้ายที่ท่านได้ยินคือ
“พระองค์ผู้ทรงเป็นพยาน ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ ตรัสว่า เราจะมาในเร็ว ๆ นี้แน่นอน” แล้วท่าน
ยอห์นก็ตอบว่า “อาเมน พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด” (วิวรณ์ 22.7,20) ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าผู้ทรง
ตรัส พงมออกไปที่ชีวิตนิรันดร์ในอนาคตที่เต็มด้วยพระสง่าราศีของพระผู้เป็นเจ้า